

Isak Dinesen

EL FESTÍ DE BABETTE

Traducció del danès de Maria Rossich

V I E N A
E D I C I O N S

I DUES GERMANES

A Noruega hi ha un fiord llarg i estret entre muntanyes altes que es diu Berlevåg. Al peu de les muntanyes hi ha el poble que li dona nom, una escampadissa de blocs de fusta de joguina pintats de gris, groc, blanc, rosa i altres colors.

Fa seixanta-cinc anys, en una de les casetes grogues hi vivien dues germanes que ja havien deixat enrere la primera joventut. En aquella època, les senyores de Berlevåg es vestien amb polissó,¹ i aquestes germanes n'haurien pogut portar amb tanta gràcia com qualsevol altra, perquè eren altes i esveltes. Però havien passat tota la vida en una beneïda ignorància de les exigències i la tirania de la moda, per no parlar de l'existència de la moda mateixa, i havien anat sempre vestides amb decència i solemnitat, amb co-

1. Carcassa o coixinet que les dones s'ajustaven a la cintura, sobre les natges, i que quedava ocult per les faldilles. [N. de la t.]

lors grisos o negres. Es deien Martine i Philippa en honor de Martí Luter i el seu amic Philip Melancton. El seu pare, que havia estat degà i profeta, havia fundat un corrent religiós devot i estricte que era conegut i respectat, i una mica temut, a tot el país. Els seus seguidors renunciaven als plaers mundans; per ells, la Terra i tot el que contenia no eren res més que una il·lusió, mentre que la veritable realitat, la que anhelaven amb profunda enyorança, era la nova Jerusalem. No prenien en va el nom del Senyor, no xerrotejaven ociosament i s'anomenaven els uns als altres germà i germana.

El degà s'havia casat força gran i feia temps que el Senyor l'havia cridat i que se n'havia anat feliçment per ser al seu costat. D'any en any, els seus deixebles eren cada cop menys, més durs d'oïda, amb més cabells blancs o més calbs. Fins i tot es podia dir que s'anaven tornant gemegaires i irascibles, i això provocava que a la congregació es produïssin conflictes i cismes lamentables; però encara es reunien per llegir i interpretar la paraula de Déu i recordar el seu mestre plegats. Tots coneixien les filles del degà des que havien nascut i encara les tractaven com unes ger-

manetes molt més petites a les quals apreciaven per mèrits propis i també pel record del seu pare. Els vells sentien que l'esperit del mestre vivia amb elles a la caseta groga, on regnaven immutables la pau i l'harmonia.

Aquestes germanes tenien una minyona francesa que es deia Babette.

Aquest detall és ben peculiar a casa d'un parell de senyorettes puritanes d'edat avançada en un poblet rural de Noruega, així que potser caldria explicar-lo. La gent de Berlevåg ho justificava per la bondat i la profunda devoció de les germanes. Les filles del vell degà, sense vacil·lar ni vanagloriar-se'n, dedicaven tot el seu temps i pràcticament tota la seva modesta assignació als pobres i als dissortats d'aquest món, de manera que mai cap ànima afligida o necessitada trucava debades a la seva porta. I Babette hi havia arribat feia catorze anys com una fugitiva, gairebé emboïgada de tristesa i de por, i s'havia refugiat a casa seva.

Però la veritable explicació de com Babette havia anat a parar a casa de les dues germanes calia buscar-la més de catorze anys enrere i en un lloc més profund, en el món ocult dels sentiments.